

Συνδρομή έτησίαν εν Αυστρία φιαρ. 16 εν Ελλάδι, Ιονίαις Νήσοις, Τουρκία, Αγγλία, Γαλλία και Αργία, 40 φράνκας εν ταις Ηνωμέναις Πολιτευσίναις 50 φράνκας. — Τιμή καταγραφισμένη, σελίδα αύρα. 30 ες. έκαστος ετήσιος 40 στείλλεται.

Αι συνδρομαί προπληρώνονται. Έπιστολαί προς τιν έπιπέμπονται τής Ημέρας μη άπληρογμένας του ταχυδρομικού τέλους είναι άκατάδεκτοι.

* Άπασαι αι νέαι ή άνανευόμεναι συνδρομαί όφείλουσιν να λήθωσι τήν 30 Ιουνίου ή 31 Σεπτεμβρίου (Ε. ν.)

Κατευθυνόντες εις Βιέννην μέν, A la Redaction du Journal grec "Ημέρα", Landstrasse Reichenhof, Nr. 481 a Vienne.

ΗΜΕΡΑ

Επιτάκτουσ δε και άλλουσ, οι ΚΚ. Α. Στεφάνου εν Κωνσταντινούπολι: Χ. Μιχαήλ Δημητρίου εν Βουκουρεστίου: Δ. Δημόπουλου εν Τσιφλί: Κ. Θεοδώρου εν Αλεξανδρείαι: Ι. Παρολαίου εν Κωνσταντινούπολι: Α. Κεραυρού εν Σμύρνη: Χ. Ν. Φιλαδέλειου, εν Αθήναις: Ν. Νικολαΐδου εν Σμύρνη: Α. Α. Αποστολίδου εν Πάτραις: Κ. Δασκαλοπούλου εν Θεσσαλονίκη: Π. Μιχαηλίδου εν Βιέννη: Γ. Δημητρίου εν Γαλιζία: Κ. Μεγαλοπούλου εν Αδριανουπόλει: Ιω. Φωκιάς εν Κωνσταντινούπολι: Μ. Σκουρτζίου εν Μιτυλήνη: Α. Σιδάτου εν Κωνσταντινούπολι: Α. Αγγελίδου εν Φιλιακούς: Μ. Σκουρτζίου εν Βρυταίω: Κ. Ν. Σκουρτζίου εν Κράβη: Κριστόφορ Μιχαήλ εν Κολοραδο: Α. Λοΐζου εν Κίεβου: Michele Leodilla Προξενός του Lloyd εν Γενεύη.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ.

ΕΙΔΙΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Από τής 1ης Σεπτεμβρίου (ν. έ.) άρχεται νέα σειρά συνδρομών εις τήν «Ημέραν» διά τέσσαρας μήνας, ήτοι μέχρι τής 3 Σεπτεμβρίου, προς φορολόγια εις τήν Αυστρίαν, φράνκας 14 διά τήν αλλοδαπήν, ιδίως δε διά τας Ηγεμονίας οβάνικα 18. Εις τούς από τής 4 ημέρας έκείνης καταγραφισμένους νέους συνδρομητάς στέλλονται αι προεκδοθείσαι έπιφυλλίδες τών Αθηνών, ελεύθερα παντός άλλου εξόδου.

ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ.

Επιβεβαιούται ή σύγκρουσις μεταξύ τών θρονουμένων του Γαριβάλδη και τών παραταγμένων. Λέγεται ότι ο Γαριβάλδης είχε δηλώσει ότι τόν βοηθεί ή Αγγλία και ότι αυτή έκαμα τήν Ιταλίαν και δύνανται να τήν κατακτήσει. Συνέντευξις μεταξύ Γαριβάλδη και Ματαίν. — Κατ' άπόφασιν τού ευρωπαϊκού συνέδριου, οι Τούρκοι μόνονι κήρυξαι τού φρουρίου τού Βελγραδίου εν Σέρβια δέν φέρονται ότι θα ύπακούσιν. — Τελευταία είδησις.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Εν Βιέννη, (2)14 Αυγούστου.

Η μεταξύ Γαριβάλδη και Ιταλικής κυβερνήσεως ρήξις λαμβάνει όσημέραις έπικυβυνότερον χαρακτήρα, και μάχεται μετά τήν σύγκρουσιν τήν γεννημένην παρά τήν Γενεύην, ή κατ' άλλους, παρα τόν Άγιον Στέφανον. Τό πρώτον αίμα έβρέσθη, και έννοια τούτου ο παρεμφερές τών δύο αντιμετακείμενων μεριών έφθεσε πλέον εις τόν ύπατον βασιλέα. Αι περί τής συγκρούσεως ταύτης είδησις, ως εν γένει πάσαι αι εν τής Σικελίας δημοκοινωνία, είναι λίαν άσάφεις και συγχυμένας. Διότι αι Ιταλικαί έφημερίδες, κυβερνητικαί τε και άντικυβερνητικαί, φαίνονται φιλοτιμούμεναι να καλύπτωσι διά πέπλου τού θύβικου τούτο δυστύχημα και άεροβήγας μόνον άπικνύται τής αμπαρτζά σκηνή. Τα βασιλικά στρατεύματα ύποτίθεται ότι δέν υπερέβαινον τούς 100 άνδρας: οι δε έθελονταί συνιστούσιν εις χιλιάς, άλλ' ο πλείστοι τούτων ήσαν μερμάρια έτι τήν ηλικίαν και έντελής άπεροπολίται. Εις τήν πρώτην λοιπόν έμπροσώπτησιν έβρέθαν τό όπλα των και έστράψαν εις φυγήν. Λέγεται δε ότι έπεσον ή έτραυματισθήσαν, κατ' άλλους, δύο ή τρεις, και κατ' άλλους, δεκαεπτά άνδρας. Έκίστε δέν έγένετο πλέον έτέρα σύγκρουσις, διότι τά στρατεύματα άκολουθούσι μακρόθεν τόν Γαριβάλδην, περιουκλούντα, καθά λέγεται, αϊτόν, εις τρόπον ώστε να τόν άναγ-

κώσου να καταβή προς τήν θάλασσαν, και εκεί να συλλαβούν άμαχητί και αυτόν και τούς έθελοντάς του έντός των πλοιαρίων των.

Άλλ' ουδεις γινώσκει βασιμώς αν ο Γαριβάλδης προτίθεται αληθώς να μεταβή εις τήν Ήπειρον. Καθ' έκάστη φαίνεται μεταβάλλον και σχέδιον, όπως εξαπατήσῃ πιθανώς τούς διώκτας του. Σήμερον αναγγέλλεται ότι εύρίσκειται εις Κατάλον αύριον ότι εισήλθεν εις Καλαμοσσάταν. Μόλις διαβιβάσει ότι έλαβε τήν προς τήν Μεσσηνίαν άγοσαν, και εύθύς έτερον τηλεγράφημα στέλλει αυτόν εις θλας εναντίον διευθύνων. Άλλοι διασχυρίζονται ότι τό σχέδιόν του είναι να άγροβή εις τας ένδοθερα τής νήσου, και εκείθεν να προσκαλέσῃ πάντα τόν λαόν εις τά όπλα, και να περιμενεί μέχρι ου έκραγή έπαναστάσις εις εν Ρώμην, και τότε να έπιπέσῃ κατά τού γαλλικού στρατού. Άλλοι πάλιν, ότι μεταβαίνει όσον ούκω εις τήν στερεάν, και ότι εξέδωκε και διαταγήν τής ήμερας προς τόν στρατόν του, χρονολογούμενη εκ τού γενικού στρατηγείου τού στρατού τής Ιταλικής άνεξαρτησίας, εν ή αναγγέλλεται ότι προσεγγώς μεταβαίνει εις Νεάπολιν, και ότι προσεγγίζουσι μεγάλα συμβεβηκότα.

Σπουδαιότερα πολύ είναι έτέρατις διακηρύξεις αποδοθησιν εις τόν Γαριβάλδην, ήτις, αν είναι αληθείς, άποδεικνύει ότι άνεπέσασε πλέον φανερά τόν σημαίον τής άναρσίας. Ο έλευθερωτής τών Δύο Σικελιών, εισελθόν εις τήν Ρώμην Παλιόρην, συνεικάλεσε περί έαυτον τόν λαόν και τούς έθελοντάς του, και ειπε προς αυτούς τοιαύτα, ως δημοσιεύονται υπό τής Ιταλικής έφημερίδος, ή Συζήτησις. «Η σημερινή κατάστασις δέν δύναται να παραταθή επί πλέον. Στρατεύω κατά τής κυβερνήσεως, διότι δέν με έπιτρέπει να άπέλωθ εις Ρώμην στρατεύω κατά τής Γαλλίας, διότι υπερασπιζέται τόν Πάπαν και τήν ληροσίαν. Όθλω τήν Ρώμην έρ εισήδηποτε θυσία: τήν Ρώμην ή τόν θάνατον. Η Αγγλία με βοηθεί. Εάν έπιτύχω, έχει καλώς: εάν ούχι, εγώ έπίσασα τής Ιταλίας και ήγώ τήν καταστροφήν.» Πολλοί διατάσσουσι να πιστεώσιν τούς λόγους τούτους ως γνήσιους, αναληγόμενοι τήν γρηστοτήν μιστροσύνην του Γαριβάλδη, αποδόντες πάντοτε τούς θυμάρβους του εις τήν θέλησιν τής θέας προνοίας, και τόν φιλογνήν αυτού πατριωτισμόν, όστις δέν θα έπέστρεφε βραβεία: να δημηγήσῃ τσαν ψυχράς περί τής καταστροφής τής πατρίδος. Πολύ δε έσχυλισθή και ή περί τής Αγγλίας φράσις

του Ιταλού πατριώτου. Καί τά μεν έπίσημα όργανα τής Ιταλικής κυβερνήσεως θεωρούσιν ως ανουσαντιαν πάσαν κατά τής Αγγλίας ύπότασιν αλλά δέν κρίνουνσιν ούτω και αι γαλλικαί έφημερίδες, και ιδίως ή έφημερίς του Κ. Ααγεροννέρου, ήτις καταφέρεται λίαν κατά τής αγγλικής πολιτικης, ως άκολουθούσας τό πρόγραμμα τού Γαριβάλδη μετά τήν ειρήνην τής Βιλαρραγκας. Αναμνησκουσι δε εύθέτως και τήν αποστολήν όπλων και χρημάτων εις Αγγλιας.

Δέν κατεπείραζεν όλιγον τά πνεύματα και είδησις τις περιουμένη εν τή αυτή έφημερίδι, ή Γαλλία, καθ' ήν ο Ματαίνης έλαβε, τή (25)θ, συνέντευξιν μετά τού Γαριβάλδη εις Μιστροτάν, και τήν επαύριον έπαύθηθεν εις Μελιτήν. Το γεγονός τούτο έχει μεγάλην σοβαρότητα, διότι μέχρι τούδε ο μόνος φραγκός όστις έτέθη εις τας παρεκτροπας τού δημοκρατικού κινήματος ήτον ή δημοτικότης τού Γαριβάλδη. Αϊτός τό γρηστον δημοκρατικόν έμβλημα Θεός και καλός καταβρασε να άντικαταστήσῃ διά τού μοναρχικού όδματος: Ιταλία και Βίκτωρ Έμμανουήλ. Έάν σήμερον άπεφάσῃ να έγκολωπή τας άρχας τών άρχαίων συναγωγών του, και να κηρυχθῃ κατά τής μοναρχίας, τότε οι Ιταλοί είναι καταδεδουκασιμένοι να ίθωσι και πάλιν ανανευόμενας τας θλιβεράς σκηνάς τού 1849. Καί είναι μεν αληθείς ότι οι περί τήν κυβερνήσιν διατινόνται έπι, άρ' ής στιγμής έγνωσθή ότι ο Γαριβάλδης διατείλει εν άναρσία, άπέβαλε πολύ μέρος τής γρηστίας του, και ότι ή υγιής και μεγάλη μερίς τού έθνους καταδικάσεται τήν διαγωγήν του, άλλ' αι διαβεβαιώσεως αϊται δέν συμφωνούσι προς τά πρόγματα και τας έπιβείσεις, δε αναγγέλλεται και έκαστος ο τηλεγραφοσ.

Αι πόλεις τής Ιταλίας έχέρονται ή μία μετά τήν άλλην και έκέρπουσιν τήν κρηνην. Τήν Ρώμην ή τόν θάνατον, ήν έπιστραγγίζουσι μωρια και ύβρεις κατά τού Ρατάτση και τής Γαλλίας. Καί έφημερίδες δέ τινες ήρχαντο προτείνουσαι ως μόνην θεράπειαν τήν πτώσιν τού υπουργείου Ρατάτση. Ουδέποτε άλλοτε ένθυμούσιν τοιαύτην εξαίτην πνευματίων εν Ιταλία. Όσοι δέν κηρύσσονται φανερά ύπερ τού Γαριβάλδη, μένουσιν ταλαντευόμενοι, και άτελώς ή ουδόλως συντρέχουσιν τήν κυβερνήσιν. Εις τήν εξέγερσιν ταύτην τής κοινής γνώμης λίαν συντείνειν και αι ένέργειαι τών επαναστατικών έταιρειών, αϊτινες, καθ' ή λέγεται, διασχέθησαν παρά τού Γαριβάλδη να περιπτώσι καθ' οιουδήποτε τρόπον τήν προσοχήν

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ *

Διήγημα Βύτορος Ούγου. — Μετάφρασις Ι. Ι. Σ. ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ. — ΦΑΝΤΙΝΑ. ΒΙΒΛΙΟΝ Ζ'. — ΔΙΔΑΚΚΑΣΙΑ ΠΑΣΤΟΥΡΑ.

Β.

ΟΨυδερκεια του ματρο-Σκουφλιου.

Από τού θυμωμένου μετέβη εις τήν άκρον τής πόλεως, όπου έκαστασι άνθρώπος τος, ένδομη, ματρο-Σκουφλιος, άνοικαστής ίσπων και άλλων όχημάτων. Πορευόμενος εις αύτον, έλαβε χάριν συντομίας ένα βράν παφίμαρον, όπου ένκοτο τό πρεσβύτερον τής ανορίας του. Ο έφημερίος τής ανορίας εκείνης είχε τήν ανόρησιν άξιοσέβαστου και συμβούλου ανεστου. Καθ' ήν στιγμήν ο Κ. Μαγδαληνής έβρασαν ένκόμησιν τού πρεσβύτερου, ο μόνος διαβάτας όστις έτυχεν εις τήν όδον εκείνην, παρετήρησεν ότι ο Κ. Δημαρχος, όπου είδεν τήν όλιαν τού έφημερίου, έντολή ανόρησιν άκίνητος, έπειτα έπιστρέφεν εις τά βήματα τού, έπαύσατο εις τήν θύραν τού πρεσβύτερου, έλαβε τό κλήτρον αύτου, τό άνοιξε διά να κρείσῃ, άλλ' έπειτα έκαρτήθη, έρανε σκεπασμένος ίκάνως στήμας, και τέλος, άντι να κρείσῃ, άφηκε πάλιν τό κλήτρον τήν όδον τήν θύραν του, και επανέλαβε τόν όρδόμενον του, κατήρσεν ή πύλην.

Ο Κ. Μαγδαληνής είρε τόν ματρο-Σκουφλιόν καταγνόμενον να βρήν ένα ίκάνω σκάνων. — Άνωτε, ματρο-Σκουφλιός, τόν είπεν έχεις κάνένα καλό άλογο; — Κίριε Δημαρχε, έλα μου τά άλογα είναι καλά. Τι έννοσιτε καλό άλογο;

(*) Ίδε από αριθ. 346 μέχρις αριθ. 361 Α τής «Ημέρας.»

— Ένωσώ κάνένα άλογο, όπου να έμπορη εις μίαν ήμέρα να κήρη ένα όρδόμενον: λευγόν. — Α! είκοσι λευγόν! είπεν ο Σκουφλιός. Και να σήρη και άμαξί, κατόπι του; — Ναί. — Και πώσιν κήρη θα μίσην έπειτα να ζευκουρασθή; — Πρέπει, χρειάσιν τωσών, να άναγορησῃ πάλιν τήν άλλην ήμέραν. — Διά να έξαικλήρη τόν ίσο όρδόμε; — Ναί. — Α! είκοσι λευγας πάλιν; — Ναί. Και εξαγχιόν ο Κ. Μαγδαληνής εκ τού κλήπου του εν χαρτίον, περιέχον σημειώμενος διά μελοβουκάλιου τούς αριθμούς 5, 6 και 8, έβλεπεν από εις τόν Σκουφλιόν, και τόν είπεν ίδου, παρατηρείς, δεκαέντα λευγας και μιστήν. Το αύτο και είκοσι. — Κίριε Δημαρχε: Έγώ ένα μικρό άλογοκι: ίσως έσως να τό ίβητε ένα, φωνά μωρητή. Έστάνθι άδύνατον να καθήρη ανόρησιν επάνω του: έλας, φωνά έβρίσκετε. Είπαι έτι είχεν ελάττωμα: δέν ήθερα τι να τό κήρησιν τό ήμερας έταν τό ήζουσε εις τό άμαξί. Κίριε μου, αύτο ήτον όπου ήθελε κήρη ένα ήμερα ώσαν ένα άρνί και τρέχει, άσπρα. Αληθίμως, ήν άποκατήρη κήρη, να καθήρη εις τήν έβδη του. Τήν σέλλα, και σέλλα τρέπον δέν τήν ήχεται: ο καθένας με τήν φιλοτιμία του να σήρη άλογο, σήρη μία χαρά. Αυτό ήγω διά τήν ευγενία σας. — Και εις πόσας ώρας, λέγεις να κήρη τας είκοσι λευγας; — Εις άλλωτερον παρά βράν ώρας έξις με κήρησας συμφωνία: πρώτον, έταν ρθάσεται εις τόν μουσ όρδόμεν, να τό άφίερε ν' άνασάν μία ώρα να φάη, και ένω πρώην, να ήται κάνεις παρίον, δια να μήν κήρη ο ύπαρτίος τού πανδοχείου και κλήρη τήν βρώμη του: έπειθ παρατήρησας, ότι, εις τό πανδοχείο, καίς περισσότερας φραγας τήν βρώμη των άλλων, άντι να τήν φάγουν αύτά, τήν πίνουσι οι ύπαρτίοι τού σταύλου. — Περι τούτου μών ή τήνος; — Αύτερον, ζήριετε μόνος να έλαίνετε; — Ναί. — Πρέπει μόνος να είσθε, και χωρίς άλλα πρόγματα, δια να μήν πώρη βόρος εις τό άλογο, και τότε... — Καλά: τι θα σέ έδωσω; — Θα με δώσετε τριάντα φράγκα τήν ήμέρα, δι' όσας ήμέρας θα λείψετε, και ή τρηφή τού ζώου εις βόρος σας. — Ο Κ. Μαγδαληνής έβήεν εκ τού βαλαντιου του τρία είκοσι-

φραγκα χρυσά, και τά άφειρε επί τής τραπεζής: — Ίβδ, είπέ, όσο προπληρώνω δύο ήμερας. — Τετάρτον, τό άμαξί: όπου τό θα σέ δώσω είναι ένα έλαφρό άμαξί, άπέκαπτο. — Με είναι άδιάρρονον. — Εστίρω κ' έγώ: Είσις γεμισμένας, κίριε Δημαρχε: κήρη κήρη... έμπορεί και να βρέθῃ. — Ο Κ. Μαγδαληνής έμεινε σίνωσος εν' άλλας στιγμής, έπειτα ήθερε τήν κεραλήν, και είπε: — Το άμαξί και τό έλαφρον, να ήται έδρον τό πρωί εις τας τέσσαρας κήρησας, έμπίρε εις τήν όδραν μου. — Πολύ καλά, κίριε Δημαρχε, είπεν ο ματρο-Σκουφλιός. Επειτα δε, έβαν διά τού βύτορος τού άντιφρόν του κηλήσας τσαν γεμισμένων επί τού έβλου τής τραπεζής, έπείσασε, — Καί... τι ήθελε να είπῃ: δέν με είπεν άκόμη ο Κ. Δημαρχος, δια ποί, αν θέλω ο Θεός; — Αϊτός ο άνθρώπος, εις άρχή τής ήμερας, ταύτην κήρησιν είχε τήν περιήρησιν, άλλ' ήγείρε πός δέν έπέλας να έρωτηή περί. — Πός είναι τό άλογον αύτο εις τας έμπροσθούς του πόδας; έχει δύναμιν; ήρώτησεν ο Κ. Μαγδαληνής. — Ο, και μόνον άλλωτεν να τό κρηνήτε εις τήν καθήρονον. Θα είναι καθήρονον αύτου όπου παρίετατε. — Κώταρε να έρωτηή τό άλογον με τό άμαξί εις τήν θύραν μου άκριβώς εις τας τέσσαρας ήμισω ώρας, τό πρωί, άπεκαθήσῃ ο Κ. Μαγδαληνής, και έβήρθε. — Ο ματρο-Σκουφλιός έμεινε καχηγώς κ' με τό σόμα χαστίον ως έλεγε μετά τινα κήρησιν άπό ο τόπος. Παρήλθεν εις δύο ή τρία λεπτά άφύσιν έβήλθεν ο Κ. Δημαρχος, ότε ήρωτηή πάλιν ή θύρα, και έπανερωτήν έπιστρέφας. — Τι ήθελε να σέπεισ, ματρο-Σκουφλιός; είπε. Πόςον περιου εκτίμας τό άμαξί τό όστιον θα με δώσῃς, όμως με τό άλογο; — Θέλετε να τ' άγοράσεται; κίριε Δημαρχε; — Όχι: άλλ' διά παν ενδεχόμενον θέλω να είς τ' εσσαράλις, και όταν έπιστρέφω με άποθείς τά χρήματα, τά όποια θα σέ μείρησιν. Πόςον λοιπόν εκτίμας κατ' ή τά δύο όμο; — Το ένα με τό άλλο, πενήντακον φράγκα, Κ. Δημαρχε. — Αλβε λοιπόν πενήντακον φράγκα. — Ο Κ. Μαγδαληνής άφειρε επί τής τραπεζής εν γραμμάτιον τραπεζικόν, και άνεχώρησε. — Ο ματρο-Σκουφλιός μετάνοιχε τότε πολύ, ότι δέν είχε χιλια

της κυβερνήσεως, ώστε να εμποδισθή του λοιπού ή απελευθέρωσιν τ' Οθωμανών. Και ταύτα μὲν περὶ τῶν ἀποφάσεων τῆς συνδιασκεύης περὶ δὲ τοῦ πῶς θὰ τὰς ἐνεργῆ ἡ Σερβία ἢ αὐτὴ ἐπιστολὴ διαλαμβάνει τὰ ἐπιόμενα.

« Αἱ ἐξηγούμενα κεφάλαια, ἰδοῦσα τὴν 24/5 αὐγούστου ἐπὶ ἑλὸς ἡ τακτικὸς στρατὸς καὶ ἡ ἐνοχλήθη ἐξομολογήθησαν καὶ μεταβαθὸν ἐνεκρίθη ἐν τῇ πεποιθῆσαι ὅτι ἐπίκειται ἄγων φοβερότατος ὅτι θὰ γῆνη αἰρῆται ἄλλοις ἐφοδοὶ κατὰ τὸ φρουρίον, πρὸς ἐκπορεύσιν αὐτοῦ. »
Περὶ τὸν συνδιασκεύων τῆς Κωνσταντινουπόλεως περιέχει καὶ τὸ Βελγ. Ἄνεξαρτησία τὰς ἐπιόμενας πληροφορίας. « Ὁ Ἀαὶ πασσάς καὶ ὁ Κ. Πρόξας, ἐκτιθεσθέντες εἰς πᾶσαν τὴν φρουρίον κατεδάφισαν, συγκατένευσαν ἐν τούτοις ναυπηγῆσθαι τὴν κατοχὴ τῶν Τούρκων μόνον ἐντὸς τῶν φρουρίων, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὕψους τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Ἀγγλίας προτάθεντος σχεδίου. Ὁ Κ. Μουστιὲ εἶπεν, ὅτι ἀν' ἡ κατοχὴ τοῦ φρουρίου τοῦ Βελιγραδίου εἴδοντα ναυπηγῆσθαι, (τοῦθ' ὅπερ εἰς αὐτὸν ἐφαίνοντο λανθασμένον, ἀν' οὐκ αἰδούντων) εἰς τὴν πρὸς τὸν ἄλλο ἐξασφαλισθῆ ἡ σήραξ τῆς πρωτεύουσος; τῆς Σερβίας, καὶ ἦτον ἡ ἀρτίστη καὶ ἡ πρόστασις αὐτῆ ὑπ' ὄψιν ἄλλα, τὸ κατ' αὐτὸν, ἐπιμένει λέγων ὅτι ἡ ἀρτίστη τὸν λῦσαν εἶναι ἡ ὑπ' αὐτὸν καὶ τὸν προσφουρτοῦ τῆς Ρωσίας προτάσεια κατὰ τὴν πρώτην συνειρήσαν, ὡς ἀραιούσα πᾶσαν ἀφορμὴν πρὸς ἐπαναλήψιν τῶν συγκερούσεων. »

Ἄνωτον τὸ ἐπιχείρημα τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Πύλης, ὅτι τὸ παρατίθει τοῦ φρουρίου τοῦ Βελιγραδίου ἦθελεν εἶναι καὶ τὸν τραυμα κατὰ τῆς ὀθωμανικῆς κυριαρχίας, ὁ Κ. Μουστιὲ παρετήρησεν ὅτι τοῦτο εἶναι μάλλον ζήτημα φιλοτιμίας, διότι ἡ ὑπερβία ἐξοφροῦ δὲν εἶναι ἀπαρτίθει πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν δικαιωμάτων τῆς Αὐτοκρατορίας, καὶ ἀποδείξει αἰ Παραδοσιακῆ Ἡγεμονία, ὡν τὰ ἀσπίθια οὐδεὶς βραβείας διανομήσει ἐμπνεύσει εἰς τὸ Διφάνον, καίτοι δὲν ἐπαρῶνται ὑπὸ τῆς ἀπειλήσεως θάσ' τὸν τηλεβόλον. »
Ἄλλα πᾶσαι αἱ ἀντιτάσεις φαίνεται εἰς οὐδὲν ἀπέλιθον εἶναι δὲ ἄξιν περιεργίας αὐτῆ, κατὰ τὴν ἐρημικία Γαλιανῶν, ἡ Ρωσία δὲν ὑπεστήριξε τὰς προτάσεις τοῦ Κ. Μουστιὲ, ἀλλ' ἐτάχθη μάλλον πρὸς τὸ μέτρον τοῦ Κ. Βούλλερου, μόνῃ δὲ ἡ Ἰταλία ἐφάνη πιστὴ ὑπέρμαχος τῶν κατατιθεμένων ἐθνικότητων. Ὁπωσδήποτε, τὸ ἐξαγόμενον εἶναι, ὅτι ἡ εὐρωπαϊκὴ αὐτῆ συνόδος, ἐξ ἧς περιεμένοντο πολλὰ καὶ μεγάλα, δὲν εἴρε τὸν τρόπον ἢ δὲν ἐτόλμησε ναυθεραπεύσθαι τὸ κακὸν ἕρπονδον, ἀντὶ δὲ τῆς καταστραφῆς τῶν φρουρίων, ἦν ἤρτει ὁ σερβικὸς λαὸς, μολὶς δὲ περιορισθῆ κατὰ τὴν πρόνοιαν τῶν τουρκικῶν φρουρῶν. Ἄλλα τὸ ζήτημα εἶναι ἀν' ἂν θὰ στερῆ ἡ Σερβία εἰς τὰ διπλωματικά καὶ στρατηγήματα. Ὁ ἡγεμὸν Μιχαήλ, ὅστις μέχρι τούτου ἐκράτησε σιτιβαρῶν τὴν ἐθνικὴν σημαίαν, διεκρύβεν ἀλλοπαύτως ὅτι ἡ μόνῃ παραχώρησις ἦν δυνατὴ ναυ κλήρη, εἶναι ναυ ἀνεχθῆ τὴν ὑπερβίαν τῶν ἄλλων φρουρίων, καὶ τοῦτο μὲ πολλὴν κίνδυνον τῆς δημοτικότητος αὐτοῦ ἀλλ' ἐὰν ἐπακολούθη ἡ ὑπὸ τὸν Τούρκον κατοχὴ τοῦ φρουρίου ἐκείνου ὅπερ ἐκάνορθόλησε κατὰ τῆς πρωτεύουσος, τότε οὐδὲν δύναται κατὰ τῆς ἀνυπομονήσεως τῶν ὑπῆκόων τε καὶ ἀπαναίνεται πᾶσαν εὐθύνην.

Ὁδὲν λοιπὸν ἄπορον ἀν' αἰ πολεμικὰ προτομομασία τῆς Σερβίας ἐξακολουθεῖται μετὰ διπλωματίας δραστηριότητος. Σήμερον ἐκράτηνθαι πλέον ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ ἡ ποιήθησιν, ὅτι ὁ πόλεμος εἶναι ἀναπόφευκτος, καὶ ὀλιγονταί μόνον εἰς ἀπολύσει εἰς μὴν χρόνος πολέμου. Πάντες οἱ πολῖται θαυμάζουσι τὰ ἴδια ὑπερὸ τοῦ κοινου καλοῦ. Ὁ πλοῦσιος θέτει τὸ βαλάντιόν του καὶ ἡ χίρα τὸν ὀβολόν της ἐπὶ τοῦ βαμοῦ τῆς πατρίδος. Οἱ γεροῦσιασταὶ μνημονεῖ το παραδειγματὸν τῆς πράξεως, ἀπεφάσαν ναυ λαμβάνουσι τὸ ἐν τέταρτον τοῦ μισθοῦ του. Περιμένεται δὲ ἐντὸς ὀλίγου ἡ ἐκδοσις νόμου πρὸς κανονισμὸν τῶν προσφορῶν καὶ τῶν λοιπῶν ὑπαλλήλων, διότι πολλοὶ εἰς αὐτὸν ἀντίγειλαν ὅτι προσφέρουσι εἰς τὸ κράτος ὀλιγότρον τὸν μισθὸν του.

Ἐφ' ὅσον, ἀφ' ἐνός μὲν λαμβάνομεν τηλεγραφήματα ἐκ τοῦ γενικοῦ στρατηγείου τοῦ Ὁμὲρ πασσά ἀναγγέλοντα ὅτι τὰ χωρία καὶ τὰ ὀχυρώματα τῶν Μαυροβουνιωτῶν κυριεῖται ἀμαχητὶ τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο, καὶ ὅτι καὶ ἡ ἄλωσις τῆς Κετιγγῆς εἶναι ζήτημα ὀλίγων ἡμερῶν ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐπιστολάς ἐκ τοῦ στραταπέδου τοῦ Μίρκου καὶ ἐκ τῶν γραφείων τῶν ἄγων ὀλιγοβουλοῦ τῆς Ῥαγούζης, καὶ ἂν ἀνθρώποι καὶ στοιχεῖα συνωμοσαν κατὰ τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ καὶ ἔσονται τὸν ὀθωμανοῦ διαφεύγουσι τὰς ἀλλοθισίας, σφαιρὰς τῶν Μαυροβουνιωτῶν ὑποφέρουσι πάντα περιτὰ τὰ δευτὰ δευτὰ εἶναι γνωστὰ ὑπὸ τὸ ἔνομα πλῆγῶν τοῦ Φαζαῶ, ἡ κρίσις τοῦ ἀναγνώστου εἰς ἀνασχετὴ πρὸς τὴν μείνῃ ἀμφιβολίας, καὶ ναυ ἀναθέσωμεν εἰς τὸν χρόνον ναυ αφηρησὶ πότερος τῶν δύο ἀντιπάλων καὶ μάλλον ἐπὶ τοῦ χαρτοῦ ἢ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῶν μαχῶν. Ὅταν, ἐν παραδείγματι, βλέπομεν ὅτι ὁ Ὁμὲρ πασσάς, ἐνῶ ἀναγγέλλει νίκας καὶ τρόπαια, δὲν προχωρῆ βήμα πρὸς τὰ ἑμπρός, καὶ ὅτι οἱ Μαυροβουνιωταί, οἵτινες περιγράφονται ὡς ἐντέλεις καταβληθῆναι ὑλικὰ καὶ ἠθικὰ, ἔχουσι τὸ θάρρος ναυ ἀπορρίπτουσι τὰς περὶ εἰρήνης προτάσεις τῆς Πύλης, δικαιούμεθα ναυ μὴ πιστεύωμεν ὅτι ὁ χριστιανικὸς ἀγὼν πνέει τὰ λοιπὰ. Κατὰ τὰς τελευταίας μελέτας εἰδήσεις, φαίνεται ὅτι οἱ προσβάλλοντες ἀπύθθησαν πολὺ πλείοτερον τὸν ἀμυνόμενον. Τὰ στρατιωτικὰ κινήματα τοῦ Ὁμὲρ πασσά ἀποδεικνύονται εἰς κατεῖθε τέλος τὸ μάταιον τῶν προσπαθειῶν του, καὶ ἀπεφάσαν ναυ μεταβάλλῃ πολεμικὸν σχεδίου, ἐλπίζων ἴσως ὅτι θὰ δυνηθῆ δὲ ἄλλης ὁδοῦ ναυ καταβάλλῃ εὐκολότερον τὴν ἀκαταμάχητον ἀντίστασιν τῶν ὀρεινῶν.

Μέχρι τούτου τὸ κέντρον τοῦ ὀθωμανικοῦ στρατοῦ ἦτο τοῦ φρουρίου τῆς Σπουζῆς, καὶ ἐκείθεν εἰσῆλθον εἰς τὸ μαυροβουνιωτικὸν ἔδαφος ἐπὶ τῆς κοιλιάδος τῆς Ζέτας. Αἱ ἀλλοπαύθηλοι ἀποκρίθησαν ἵσως τὸν ὀθωμανὸν ἀρχιστρατήγον ὅτι τὸ σχεδίου τοῦτο, ἄριστον κατὰ θεωρίαν, καλὸν δυνάμενον ναυ διχάσῃ τὸ Μαυροβούνιον, ἐναντιεῖ ἐν τῇ ἐφαρμογῇ ὡς ἐκ τῆς τραχύτητος τῆς γῆς. Μετέφερος λοιπὸν ἀλλοχοῦ τὸ θέατρον τοῦ πολέμου, πρὸς τὸ Ζαβλιακ, κατὰ τὰς ὄχθας τῆς λίμνης τῆς Σκόδρας. Τὸ κίνημα τοῦτο ὑπερηφάνη ἴσως καὶ ὑπ' ἑτέρων λόγων. Τὰ τουρκικὰ στρατεύματα, καταλαβόμενα τὰς νέας ταύτας θέσεις, δύναται ναυ προλάβουσι ἐφελίκοις πάντα κίνδυνον ἐνδεχομένου ναυ προέβη ἐξ ἀποφάσεως νικῶν εἰς τὰ ἀβανικὰ παράλια, καὶ ναυ ἐπιτηρώσει συγχρόνως εἰς τὸν πλησίον τὴν χώραν τῶν Μιρβιτών, ὅπου πολλαπλάσια κινήματα ἀπὸ τῶν τῶν ἐπαναστασιακῶν συμπτωμάτων. Ὅτι δὲ δὲν διελύθη εἰσέτι πᾶς φόβος περὶ ἀποφάσεως ἔθελον τῶν εἰς τὰ παράλια τῆς Ἀδριατικῆς, τοῦτο ἀποδεικνύεται καὶ τὰ μέτρα τὰ ὁποία ἐλαβεν ἡ αὐστριακὴ κυβερνήσις, ἀνακαλέσασα πάντα τὰ πλοῖα της ὅσα διέπλεον τὰς θα-

λάς του, καταμετρήσων μὲ ἀπέλιπσαν καὶ αὐτὸ τὰς θαλάσσιος τοῦ ἐπικρατοῦ του καὶ τὰς πρᾶξις τοῦ βίου του!

Ὅλιγα ἔχουμε ναυ προσθέσωμεν εἰς ὅσα ὀλιγοπρὸς γινώσκαι ἤδη συμβάντα τοῦ Ἰαζίνι Ἰαζίνι, μετὰ τὸ συμβῆναι τοῦ Μιχαήλ. Ἐκτοτε τὸν εἰδομεν ἄλλοις ἀνθρώπων. Ἐπέτελεσαν ὅτι ἐξήρτησαν ὁ ἐπίσκοπος παρ' αὐτοῦ. Ἐγινεν εἰς αὐτὸν τελεία μεταμόρφωσις. Κατ' ὄρθρως ναυ γῆν ἄσπαστος, ἐπολύτες τὰ ἀρρηκτὰ σκεῖν τὸ ἐπιπέδου, φιλῶδες καὶ κρησπώτα ὡς ἐνθύμιον, μετῆρ ἰαφροῦς ἀπὸ πύλεως εἰς πύλην, διήλθε τὴν Γαλιανῶν, ἀρχίθη εἰς τὴν Μ. ἐπὶ Μ. . . . ἐπαρῆεν ὅσα διηγήθησιν, καὶ εὐτυχῶς εἰς διέβησιν τὴν πρῶτην τὸν ἰσθμὸν τῆς ὑπερβίας, εὐχῆς ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀπειδί, ὅσοι τῶν προηγουμένων μόνον ναυ κρησπὸν τὸν βίον του καὶ ναυ ἀπείρη τὸν βίον του ναυ ἀπορεύη τῶν ἀνθρώπων καὶ ναυ ἐπιτήρησιν εἰς τὸν Θεόν.

Ὅσακις ἤρτησαν εἰς πάλιν οἱ δύο ἀντιπάλους διαλογισμοῦ του, ὑπερίσμενον ὁ δεύτερος ὁ Κ. Μαγδαληνῆς εὐθείας πάντοτε τὴν ἀπερτίθει τὸν εἰς τὴν ἀρετὴν του. Καὶ διὰ τοῦτο, ἀν καὶ δὲν ἦτον ἐφρονῶν, ἀπέλαττε τὴν κρησπώτα τὸ ἐπιπέδου, ἐπιτηρήθησαν ὅταν ἐμβαθὸν δὲ νάταν αὐτοῦ, προσέκλειε καὶ ἠρώτα ὅλα ἐκ παλίας τῆς Σκόδρας ὅσα διέβησαν εἰς τῆς πύλεως ἐκείνης, ἐξήρτην πληροφορίας περὶ τῆς ἀδελφῆς του καὶ τῶν τέκνων της εἰς τὰς Φαβριόλας, καὶ ἔσωση τὴν ἰσθμὸν τῶν γήροντος Θεσσαλίας, ἡ ἔσωση τῶν σερβικῶν ἐκείνων τῶν Ἰαζίνι ὑπερηφάνως. Ἐρῆναι, καθὼς ἔλεο ὁ δίκαιος καὶ ἴσους, ὅτι τὸ πρὸς αὐτὸν χρόνος δὲν εἶναι τὸ πρῶτον τῶν χρόνων.

Ἄλλα ποτὶ αἰ δύο θέσει, αἱ κυβερνήσεις τῶν δυστηγῶν ἀνθρώπων τὸ ὅπου διηγήθησιν τὰ παθήματα, δὲν ἔχον εἶλασι εἰς τοσοῦτον βεβαιὴν πάλιν, ὡς σήμερον. Τὸ ἡρόθησιν εἰς τὸν πρῶτον λέξωμεν εἰς ὅσα ἐκ τῆς Ἰαζίνι ἐπρόφρονος ἀμαχητῶδες, καὶ ὡς στρατιώτες εἰς τὴν προσέγγισαν ἐρόδου. Ἐνῶ ἦσαν τῶν Ἰαζίνι, τὸν ἦλε κατ' ἀρχὴς ναυ πρῆξῃ, ναυ φανερῶς ἀρ' ἐαυτοῦ, ναυ ὡση τὸν ὑπερβίον Ἰαζίνι τῶν ἀπὸ τῆς φιλῶς, καὶ ναυ ἐμῆ αὐτῆς εἰς τὴν θέσει του. Ἐπειτα ὅμως παρήλθεν ἡ γενναϊότης τῆς ἀντιπάλου ἀπὸ ἑμῆ, καὶ εἶπεν, Ἄρεσ ναυ ἴσων, ἀρεῖ! Ἐβελίπασαν ἀπέναντι τοῦ ἡρώτου. Ἐρῆναι ὅτι ἦτον ἀν δὲν ἐβελίπα, ἀλλὰ πρῶτα ναυ ἐπιμένει τὰ πρῶτα μὴ εἶναι κατ' ἀρχὴς ὑπερβίον τὸ αἰθῆρα τῆς ἀντιπάλου τῆς ὀθωμανικῆς. Ὁ Κ. Μαγδαληνῆς ἀνέβαλε πᾶσαν τὴν ἀπόφασιν, ἀνέσταν ἑαυτοῦ εἰς δεξιὰς σκέπαις, καὶ ἐπανάβη τὴν γαλήνην του, ὡς ὁ ἀλλήτης τῆς ἀσπίδος αὐτοῦ.

(ἀκολουθεῖ)

ἔφρακα, ἐνῶ μολὶς ἤρτησαν τὰ δύο ὄμοι διακόσια πενήντα. Κράζει ἀμέλειος τὴν γυναικά του τὴν διηγῆται τὸ γεγονός. — Πῶς ναυ παρῆναι ὁ δῆμαρχος; Κόως, συμβόλιον. Εἰς τὰ Παρσία θὰ παρῆναι, εἶπεν ἡ γυνί. Δὲν πιστεύω, εἶπεν ὁ ἀνὴρ. Ὁ Κ. Μαγδαληνῆς εἶχε ἀπορτίθει τὸ ἀρτίθει ἐπὶ τοῦ ὀλοῦ φρονισμῶν οἱ ἰαζίνι. Ὁ ματρο-Σωκράτης δὲ εἶπε, καὶ τὸ ἐμπερτίθει. — Πέντε, εἶπε, ἀπὸ καὶ μισθ. Αὐτὰ θὰ εἶναι ὁ τελεωδερμικὸς σταθμὸς. Ἐκατάλαβα, εἶπε στρατῆς πρὸς τὴν γυναικά του. — Τι; — Ἀπ' ἐδῶ εἰς εἰς τὸ Ἐρῆναι πέντε λέγεται, καὶ ἀπὸ τὸ Ἐρῆναι εἰς τὸ Σαμπαλί, ἄλλως εἶπε, γινώσκαι ἔσωση καὶ ἀπὸ τὸ Σαμπαλί εἰς τὸ Ἀρῆσαν ἄλλως ὀλοῦ καὶ μισθ. Εἰς τὸ Ἀρῆσαν θὰ πῆγῃ θὰ τὸ ἴσῃ!

Ἐν τούτοις, ὁ Κ. Μαγδαληνῆς ἐπιστρέφει εἰς τὴν οἰκίαν του λαβὼν τὸν μακρότερον ὄρθρον, διὰ δὲ μὴ διαβῆ εἰς τῆς θέρας τοῦ προσβυρῆσιος, ἀπὸν αὐτὴ ναυ τὸν ἦτον περιοριστὸς τὸν ὀπῶν ἔθελος ναυ ἀπορτίθει. Ἐξήρτη εἰς τὸν θελαμὸν του καὶ ἐκείσθη, πρῆγμα ἀπολύτως, ἐπειθὶ συνέθεσε ναυ κατατίθει ἑνωσίς. Ἄλλ' ἄλλως ἡ θεωροῦ τοῦ ἐρησπασίου, ἦτις ἦτον ἐνταῦρον καὶ ἡ μόνῃ θεάσεια τοῦ Κ. Μαγδαληνῆς, παρῆρτησεν ὅτι ὁ λόγος τὸ ἐρῆσθη πρὸς ἄρα ἐρῆσθη καὶ ἡ μισση, ὅπῃ ὄπερ καὶ εἶπεν εἰς τὸν ταμίαν, ὅταν ἔλθῃ καὶ αὐτὸς ναυ κληρῆ, προτίθεισι. — Μήπως ὁ κληρὸς δῆμαρχος εἶναι ἀρῆστος; Τὸν αἶμα, καὶ μ' ἐρῆ ναυ ἄρα καὶ ναυ εἶπε.

Ὁ ταμίης ἀκούσας εἰς θελαμὸν κείμενον ὑπὸ τὸν Κ. Μαγδαληνῆς, ἀπὸ ἑσῶς κληρῆς προσέγγη εἰς τοῦ λόγους τῆς θεωροῦ, ἀλλ' ἐπερτίθει εἰς τὴν κλήνην του καὶ ἐκωλύθη. Περὶ τοῦ μεσοκρησπῶν ἔσωσησιν, ἀποκῶς κρησπῶν ὑπερβίον τῆς κεραλῆς του. Αἶδει ἀκράσως ἀκούει εἰς τὸν ἐπίκου θελαμὸν βήματα ἀναγνώστου τὰ βήματα τοῦ Κ. Μαγδαληνῆς. Τούτο τὸν ἐρῆναι παρῆρτησεν, διὰ τὸ συμβῆναι ὁ Κ. Μαγδαληνῆς τὴν νύκτα δὲν ἤγερτο εἰς τῆς κλήνης του. Μετὰ τῆς στυγμῆς, ἤρτησεν ὁ ταμίης κρησπῶν ἀρῆρτησεν ἀνοήθως καὶ πάλιν κλεισθέντος. Ἐπειτα μεταποστῆθαι ἐπέκρινε τὸν βραβῶν, ἔρην πάλιν αὐτοῦ, καὶ ἀκούσως ἀναρτίθεισιν τὰ βήματα. Ὁ ταμίης ἀνεκῶσθη εἰς τὴν κλήνην του, ἦν εἰς καλῶς τῶν θελαμῶν, παρῆρτησεν πρὸς τὸ παρῆρτησεν του, καὶ διὰ τὸν ἴδιον αὐτοῦ ἀνοήθως ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι τοῦ ἡν ἀντιπάλουσαν παρῆρτησεν, εἰς τὸ ὅπου ἐξήρτη ἐρῆρτησεν τὸ εἶπε. Τὸ εἶπε τούτο, κατὰ τὴν θέσει εἰς τὸν ὀθωμανὸν ἀνακαλόει, πρῆξαι ναυ προσέγγιστο εἰς τὸ παρῆρτησεν τοῦ Κ. Μαγδαληνῆς. Ἐρῆμα δὲ ἡ ἀντιπάλουσα, ὡς ναυ ἐγίνετο, εἶπε ὁ λόγους, ἀλλ' ἐκ ρωτίαις. Πρὸς τούτοις, εἰς τὴν ἀντιπάλουσαν ἐκείνην δὲν ἐρῆρτησεν ἡ σκία τῶν σταυροειδῶν πλαισιωμάτων τῶν ὀθωμανῶν σημείον ὅτι τὸ παρῆρτησεν ἐκείνου ἦτον

ἔφρασκοντο. Μὲ τούτων ἕλγος, ναυ ἦναι ἀνοήτων τὸ παρῆρτησεν! Τούτο ἐρῆναι ἀπερτίθεισιν εἰς τὸν ταμίαν ἀλλ' ὅμως ἐκωλύθη ἐκ νέου. Μετὰ μίαν ἡ δύο ὄρας, πάλιν ἐρῆρτησεν. Τὸ αὐτὸ βραβῶν καὶ τακτικῶν βήμα φησάτο εἰς νέου ὑπερβίον τῆς κεραλῆς του, ἀναγῶσιν καὶ ἐπαρῆρτησεν.

Εἰς τὸν ἀπέναντι τῶν ὀρεινῶν πάντοτε ἡ ἀντιπάλουσα, ἀλλὰ τῶρα ἦτον ὄρα καὶ σταθερῆ, ὡς ἐκ λόγους προεργασμένη καὶ ἔκτι πλέον ἐκ ρωτίαις. Τὸ παρῆρτησεν ἐκείνου ἐρηλοῦσθη ναυ ἦναι ἀνοήτων.

Ἰβὺ οἱ διέτρεχεν εἰς τὸν θελαμὸν τοῦ Κ. Μαγδαληνῆς.

Γ.

Τρικυμία ὑπὸ κρῆνον.

Ὁ ἀναγνώστης ἀναμνηστικὸς ἐμάνευσεν ὅτι ὁ Κ. Μαγδαληνῆς δὲν εἶναι ἄλλως τις, εἰμὴ ὁ Γιάννης Ἀγιάννης.

Ἦταν ἄλλοτε ἦδη εἰς τὰ ἄβυτα ταύτης τῆς συνειδήσεως ἤλθεν ἡ ὄρα ναυ ἀντιπῶμεν καὶ πάλιν εἰς αὐτὸ τούτο δὲ πρῶτον, ὅτι ἀνευ συντηρήσεως καὶ ἀνευ πρῶτου, διὰ τοῦ ἀνευ φρονησίου τοῦτο τοῦ θελαμῶν. Ὁ θάλαμος ὁ θελαμῶν τοῦ πνεύματος ἀπέναντι τῶν ὀμῶν καὶ τῶν σκωπῶν, ὅσον ἐντὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐδὲν πρὸς τὸν θελαμὸν τῶν πνεύματος πολυκλήτερον, μυστηριώδεις. Εἶναι πρῆγμα καταπληκτικόν, ἀπέναντι! Ὑπάρχει τὸ εὐρύτερον τὸ ὀκνεῖσθαι, ὁ οὐρανὸς καὶ ὑπάρχει τὸ εὐρύτερον τὸ οὐρανὸν, τὸ ἐντὸς τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄρα εἶναι καὶ μόνον ἀνθρώπων, ἔστω ὁ οὐρανὸς τῶν ἀνθρώπων τῶν πνεύματος ὅλας τὰς ἐποποιίας εἰς μίαν ἐποποιίαν ὕλην, ἐποποιίαν ὀρτίκειν. Ἦν οὐδεὶς εἶναι τὸ κῆρος πάσης χυμῆρας, ὁ πῆρτος ἐπιβυθία, πάσης ἀποπείρας εἶναι ἡ μόνῃ πῆρτος ὀνειρῶν, εἶναι τὸ ἀντρον τῶν ἴσων ἐκείνων, διὰ τῆς ὅσας ὁ ἀνθρώπος ἀσπῶνται, εἶναι τὸ πνεύμα τῶν ὀρεινῶν, εἶναι τὸ πνεῦμα τῆς μαχῆς τῶν πῆρτων. Εἰς τῶν ὄρας, ἐμπερτίθει εἰς τῆς πῆρτων ἕσων ἀνθρώπου πῆρτων τὸ ὅπου κληρῆς οὐκ ἐπῆρτησεν, καὶ ἴσως ἐπῆρτησεν, ἴσως ἐκείνης τῆς φησῆς, δὲ ἐντὸς ἐκείνης τῆς σκωπῆς. Ἰπὸ τὴν ἔσωσησιν στήν ἐκείνην συνάπτουσι μῆρτι γινώσκου, ὡς εἰς τὸν ὀμῶν, ὀρτίκειν εἰς σμυκλῶν ὄρα καὶ ὀρτίκειν καὶ φαντασμάτων νεφέλαι, ὡς εἰς τὸν Μίλωνα, καὶ σπῆρα ἀλλοθισίας, ὡς εἰς τὸν Δανῆν. Ζορῶρον πρῆγμα αὐτὸ τὸ ἀχνεῖ, τὸ ὅπου ὁ ἀνθρώπος φέρει ἐν-